

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-102)

Aug (1) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 79)

484. ஸஹஸ்ராம்சு:

எல்லையற்ற ஞானம் கொண்டவன் ஆவான். இங்கு ஓர் ஆசேஷபம் எழலாம் - தனது அடியார்களின் அபராதங்கள் பற்றி அவன் அறியாமல் உள்ளான் என்றால், அவன் அவர்களது அபராதங்கள் தவிர மற்றவற்றை மட்டுமே அறிந்தவன் ஆகிறான்; இப்படி உள்ளபோது அவனை ஸர்வஜ்ஞ - அனைத்தும் அறிந்தவன் - என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? கூறுவோம். அபராதங்களை அறியாமல் உள்ளது என்றால், அபராதங்களை பொருட்படுத்தாமல் இருப்பதே ஆகும். பகவான் இவ்விதம் உள்ளான் அல்லவோ? இதற்கான ப்ரமாணங்கள்:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (28-3) - தோஷோ யத்யாபி தஸ்ய ஸ்யாத் - எனது அடியார் ஒருவருக்குத் தோஷம் உள்ளது என்று கூறுவீர்களாகில், நல்லது, அப்படியே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்.
- கீதை (9-30) - அபி சேதஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக் - மிகவும் தாழ்ந்தவனாக உள்ளபோதிலும் என்னை மட்டுமே பஜிப்பவனாக.

485. விதாதா

மற்றொரு கேள்வி எழலாம். ஸர்வேச்வரன் அடியார்களின் அபராதங்களையோ பாவங்களையோ காணாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இவ்விதம் பாவம் செய்த ஒருவனை அவனுடைய பாவங்களின் பலனும், அந்தப் பாவத்திற்கான பலனை அனுபவிக்கும்படிச் செய்கின்ற யமலோக வேதனைகளும் பாதித்தே தீரும் அல்லவோ? பதில் அளிப்போம். அவை அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனின் வசப்பட்டதாகையாலே, அவை அடியார்களை பாதிக்காது என்பதை மனதில்

கொண்டு - அவைகளை விதிப்பதால் விதாதா ஆகிறான் எனப்பட்டது. விஷ்ணுபுராணத்தில் (3-7-15) யமன் - அஹம் அமரவரார்ச்சிதேந தாத்ரா ஸம இதி லோகஹிதாஹிதே நியுக்த: - தேவர்களின் தலைவர்களால் அர்ச்சிக்கப்படும் அந்த ஸர்வரக்ஷகன் என்னை அனைத்து உயிர்களின் நன்மை தீமைகளுக்காக நியமனம் செய்தான் - என்றது காண்க. இதே பொருளை ப்ராஹ்ம, விஷ்ணு, வாமன, நாரஸிம்ஹ, லைங்க, பாகவத புராணங்களிலும், விஷ்ணுதர்மம், விஷ்ணுதர்மம் ஆகியவற்றிலும் உள்ள மயகிங்கர உரையாடல்களின் காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 102)

இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். ஜாதி போன்றவை மட்டும் பேதங்களை உண்டாக்குகின்றன என்றால், ஜாதி போன்றவைகள் குறித்து தெளிவாக அறியப்படும்போது அத்தகைய பேதங்கள் பற்றியும் தெளிவாக அறியப்பட்டுவிடும் அல்லவா? ஆம், பசுவாக உள்ள தன்மை உள்ளிட்ட ஜாதிகளைப் பற்றி அறிவதன் மூலமே பேதங்களைப் பற்றியும் உணரப்படுகிறது. எப்படி என்றால் பசுவாக உள்ள தன்மை போன்றவற்றை உணர்ந்தவுடன் இதனைப் போன்று உள்ள மற்றொரு வஸ்து, இதனைக் காட்டிலும் மாறாக உள்ள வஸ்து போன்ற பேதங்களை உணர்த்தவல்ல “பசுவின் தனித்தன்மை” போன்ற பல விவரங்கள் நம்மால் அறியப்படுகின்றன; இதன் மூலம் இப்படிப்பட்ட தன்மைகள் வேறுபட்டவை என்பதும் உணரப்படுகிறது. இப்படியாக பேதங்களைப் பற்றி நன்கு உணர்வதால் மட்டுமே “பேதங்கள் இல்லை (அபேதபுத்தி)” என்று கூறுவதான தவறான அறிவுக்கு முடிவு ஏற்படுகிறது. ஆனால் “இது அதனைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ளது” என்ற வரியில் காணப்படும் “அது” மற்றும் “இது” என்பதான இரு வேறுபட்ட பதங்களுக்கு இடையே உள்ள தொடர்பை, இந்த வாக்கியத்தினால் உணர்த்தப்படும் முடிவு தெளிவுபடுத்துகிறது. ஆகவே ஒன்று மற்றொன்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது அந்தந்த வஸ்துக்களை உணர்ந்துவதான பதங்களையும் (அது, இது) சார்ந்தது என்று கொள்ளலாம்.

அடுத்து - கடம் உள்ளது, துணி உள்ளது போன்ற வாக்கியங்கள் மூலம் உணர்த்தப்படும் பேதங்கள் அனைத்தும் உண்மையான பேதங்கள் அல்ல, காரணம் அது போன்ற பேதங்கள் ஏதும் இல்லை - என்பதான பூர்வபசு வாதம் மறுக்கப்பட உள்ளது (இந்த வாதம் முன்பு பூர்வபசுவியினால் வைக்கப்பட்டதாகும். அதாவது - குடம் உள்ளது, துணி உள்ளது போன்ற வாக்கியங்களில் உள்ள “உள்ளது” என்பது மட்டுமே உண்மையானது; உண்மையில் இது போன்ற பேதங்கள் ஏதும் இல்லை -

என்பதே இந்த வாதமாகும்). இத்தகைய வாதங்களை நாம் தள்ளுகிறோம் - ஏன் என்றால் இது போன்ற வாதங்கள் இரண்டு காரணங்களால் வருகின்றன - (1) எது காணப்படுகிறது, எது காணப்படவில்லை என்ற பேதம் அறியாத காரணத்தால் ஏற்படுகிறது, (2) எந்த எண்ணம் எந்த எண்ணத்தைப் பாதிக்கிறது, எது பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை அறியாத காரணத்தால் ஏற்படுகிறது - என்று கூறலாம். இரண்டுவிதமாக முரணாக ஒன்றை அறியும்போது மட்டுமே ஒரு எண்ணம் தள்ளப்பட வேண்டியதாகவும், ஒன்று ஏற்கப்பட வேண்டியதாகவும் உள்ளது. இந்த இரண்டில் எது தள்ளப்பட வேண்டியதோ அந்த ஒன்று, மற்றொரு எண்ணத்தால் பாதிக்கப்பட்டதாக இருந்தால் மட்டுமே, இத்தகைய நிராகரித்தல் என்பது நிகழ்கிறது. கடம், துணி போன்ற பலவிதமான வஸ்துக்களுக்கு இடையே (ஒன்றுக்கும் மற்றொன்றுக்கும் இடையே) எந்தவிதமான முரண்பாடு இல்லை; காரணம் இவை இரண்டும் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்திலும், இடத்திலும் வெவ்வேறு வஸ்துக்களாகவே உள்ளன. இதற்கு மாறாக ஒரு வஸ்துவானது ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் காணப்படுகிறது என்று வைப்போம்; அதே நேரம், அதே இடத்தில், அதே வஸ்து காணப்படவில்லை என்று மற்றொருவர் கூறினால் இவை இரண்டும் முரண்பட்ட கருத்தாகிறது. இந்த இரண்டு வாதங்களில் எந்த வாதம் ஆணித்தரமாக நிரூபிக்கப்படுகிறதோ அந்த வாதம் மற்றொன்றைத் தள்ளி, அதனை முடிவுக்குக் கொண்டு வருகிறது. ஆனால் ஒரு பொருள், ஓர் இடத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் காணப்பட்டது என்று வைப்போம்; அதே பொருள், மற்றொரு நேரம், மற்றொரு இடத்தில் காணப்படவில்லை என்றால், இதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட நிலையில் எந்த அறிவு, எந்த அறிவைத் தள்ளும்? அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம், இடம் என்பதில் காணப்படாத வஸ்து ஒன்று மற்றொரு இடம் அல்லது நேரத்திலும் காணப்படாது என்று எவ்விதம் கூற இயலும்?

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 102)

த்வயத்தின் இரு வரிகளிலும் உள்ள ஸ்ரீமத் பதம்

மூலம் - சிலர் த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தம் உபலக்ஷண பரமென்றும், உத்தரகண்டத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தம் விசேஷண பரமென்றும் பிரியச் சொன்னார்கள். இவ்விடத்தில் சப்தம் ஏகரூபமாயிருக்க, ஸ்வாரஸ்யத்துக்கு பாதகமும்ன்றிக்கேயிருக்க, ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் பகவத இதம் இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தமான கூடஸ்த ஸம்ப்ரதாய விருத்தமாகப் பண்ணுகிற இவ்விபாகம் அநுபபந்நம். அநந்யோபாயத்வ விருத்தமான உபாயவிதித்வ ப்ரஸங்கம் இவ்விடத்தில் பாதகமானாலோவென்னில், அநந்யப்ரயோஜநத்வ விருத்தமான ப்ராப்யவிதித்வ ப்ரஸங்கத்தாலே உத்தரகண்டத்திலும் விசேஷணத்வம் தவிரப் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆனால் இரண்டிடத்திலும் உபலக்ஷணமானாலோவென்னில், குண விக்ரஹ வ்யாபார விசேஷங்களுக்கும் இரண்டிடத்திலும் உபலக்ஷணங்களாகப் ப்ரஸங்கிக்கும். உபயுக்தங்களாகையாலே அவை விசேஷணங்களென்னில், இது பூர்வோத்தரகண்டங்களில் பத்நீஸம்பந்தத்திலும் துல்யம். உபயோக விசேஷங்கள் தத்தத்வஸ்துக்களுக்கும் அநுரூபமானபடியிலே ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களாலே கண்டு கொள்வது. வஸ்த்வநுரூபமாயிறே உபயோகமிருப்பது.

விளக்கம் - த்வயத்தின் முதல் பகுதியில் உள்ள ஸ்ரீமத் என்னும் பதம் உபலக்ஷணமாக உள்ளது என்று சிலர் கூறுவர் (உபலக்ஷணம் என்றால் என்ன? அந்தப் பறவை அமர்ந்திருக்கும் மரமே ஆலமரம் என்று கூறும்போதும் பறவையானது ஆலமரத்திற்கு உபலக்ஷணமாகிறது. அதாவது அது அந்த நேரத்தில் ஆலமரத்தை அடையாளம் காட்ட உதவுகிறது அல்லாமல், ஆலமரத்தின் நிரந்தரமான தன்மை அல்ல). மேலும் சிலர் த்வயத்தின் அடுத்த பகுதியில் உள்ள ஸ்ரீமத் என்னும் பதம் விசேஷணமாக உள்ளது என்று சிலர் கூறுவர் (விசேஷணம் என்றால் ஒரு வஸ்துவிடம் காணப்படும் நிரந்தரமான குணங்களாகும்). இங்கு ஸ்ரீமத் என்னும் பதம் இரண்டு இடங்களிலும் ஒன்றாகவே உள்ளது; இரு இடங்களிலும் ஒரே பொருளை இப்பதத்திற்குக் கொள்வதில் எந்தவிதமான

முரண்பாடும் இல்லை. இப்படி உள்ளபோது நம்முடைய பூர்வர்களின் கருத்திற்கும், நம்மாழ்வாரின் மதத்திற்கும் மாறுபட்டதான “இரு இடங்களின் உள்ள ஸ்ரீமத் பதமானது இரு வேறுபட்ட பொருளை அளிக்கிறது” என்று கூறுவது பொருந்தவில்லை. ஸ்வாமி பராசரப்பட்டரும் ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில் (28) - ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் பகவத இதம் - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே! உன்னுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக அல்லவோ ஸ்ரீரங்கநாதன் சுதந்திரம் என்னும் ஸ்வரூபம் கொண்டவனாக உள்ளான் - என்றது காண்க. இங்கு ஓர் ஆசேஷ்யம் எழலாம். நாம் ஸ்ரீமத் என்பதை நாராயணனிடமிருந்து பிரிக்க இயலாத ஒன்றாக த்வயத்தின் முதல் வரியிலும் கூறிவிட்டு, இரண்டு உபாயங்கள் உள்ளன (நாராயணன், மஹாலக்ஷ்மி) என்பதையும் மறுத்தால், பகவானைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லை என்று கூறும் ப்ரமாணங்களுக்கு இது முரணாக இருக்கும் அல்லவோ? இதற்கு சமாதானம் கூறுவோம். நீங்கள் கூறுவது போன்று த்வயத்தின் முதல் வரியின் மூலம் மஹாலக்ஷ்மியை நாராயணனிடமிருந்து பிரிக்க இயலாதவளாகவே கொண்டு, இரண்டாம் வரியில் அடையப்படும் இலக்குகள் இரண்டு (நாராயணன், லக்ஷ்மி) என்று கூறினால், இந்தக் கருத்து “எம்பெருமானைத் தவிர அடையப்படும் இலக்கு வேறு ஏதும் இல்லை” என்பதற்கு முரணாகிறதே! இங்கு மற்றொரு கேள்வி எழலாம் - நீங்கள் இறுதியாகக் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் அளிக்கும்விதமான, ஸ்ரீமத் என்னும் பதத்தை பகவானுக்கு உபலக்ஷணமாகக் கொண்டு, இதே காரணத்தின் மூலம் த்வயத்தின் இரு வரிகளிலும் பகவான் வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கப்படுகிறான் என்று கொள்ளலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிப்போம். ஈசுவரன் உபாயமாக இருப்பதற்கு சில குறிப்பிட்ட குணங்கள், ரூபங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் அவசியம் இருத்தல் வேண்டும். இதே போன்று ஈசுவரன் அடையப்படும் இலக்காக இருப்பதற்குச் சில குறிப்பிட்ட குணங்கள், ரூபங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் அவனிடம் எப்போதுமே காணப்படுகின்றன. இப்படியாக நிச்சயமாக இருத்தல்வேண்டும் என்பதான பலவும் ஈசுவரன் மட்டுமே உபாயம் என்னும்போதும், ஈசுவரன் மட்டுமே இலக்கு என்னும்போதும் இரண்டாக மாறுபட்டு உள்ளன (அதாவது உபாயம் என்னும்போது உள்ள தன்மைகள் வேறு, இலக்கு என்னும்போது உள்ள தன்மைகள் வேறு). ஆகவே இவற்றை ஈசுவரனின் விசேஷணமாகக் கொள்ளாமல் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளும் வாய்ப்பு உள்ளது. ஆனால், இவ்விதம் கொள்ளும்போது ஸர்வேசுவரன் எங்கும் உள்ளவன் என்பதாலும், கருணையே வடிவானவன் என்பதாலும் மட்டுமே அவன் அனைத்தையும் காப்பவனாக உள்ளான் என்னும் எண்ணம் கொண்டவர்களுக்கு முரணாக இருக்கும். இவர்கள் இது போன்ற தன்மைகள் உபலக்ஷணங்களாக ஏற்கமாட்டனர்.

இவர்கள் ஸர்வேசுவரனுடைய இந்தத் தன்மைகள், ரூபங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் விசேஷணங்கள் அல்லாமல் உபலக்ஷணங்கள் அல்ல என்று கூறுவர். இதன் காரணம் இவை அனைத்தும் அவன் அனைத்தையும் ரக்ஷிக்கத் தேவையானவை என்றும் கூறுவர். இதற்கு நாம் விடை அளிப்போம்.

இதனையே நாம் வேறு விதமாகக் கூறுவோம் - அவனுக்கு மஹாலக்ஷ்மியுடனான ஸம்பந்தம் என்பது த்வயத்தின் முதல் மற்றும் இரண்டாம் வரியில் காணப்படுகிறது என்றும், இந்தத் தொடர்பு என்பது அவன் அனைத்தையும் ரக்ஷிக்கத் தேவையானது என்றும் கூறுவோம். ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவின் பயன் என்பது அந்த வஸ்துவின் தன்மைக்கு ஏற்றபடி உள்ளதா என்பதையும், அந்த வஸ்துவின் பயன் என்ன என்பதையும் நாம் ப்ரமாணங்கள் மூலமாகவும், பழக்கவழக்கங்கள் மூலமாகவும் அறியலாம். ஆனால் ஒரு வஸ்துவின் பயன் என்பது அதன் தன்மை மூலமாகவே அறியப்படுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 58)

178. அவனையொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது - ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்று வாங்கி காதுகனான ஆட்டு வாணியன் கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமா போலே யிருப்பதொன்று.

அவதாரிகை - இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானை யொழியத்தான் தனக்கு நன்மை தேடவிழிந்தால் ஸ்வவிநாசமே பலிக்குமென்னுமிடத்தை ஸநிதர்சநமாக அருளிச் செய்கிறார் (அவனை என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - எம்பெருமானைத் தவிர்த்துவிட்டு, தனக்குத்தானே நன்மையைத் தேடிக்கொள்ளும் முயற்சியில் ஒருவன் ஈடுபட்டாலோ, அல்லது அது போன்று சிந்தித்தாலோ அது அழிவையே உண்டாக்கும் என்பதை ஓர் உதாரணத்துடன் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ப்ராப்தனுமாயாப்தனுமானவவன் இவனுக்கு நன்மை தேடுமதொழிய, அதுக்கெதிர்த்தட்டான தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது - ஸ்வரசஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளொன்றுமின்றிக்கே ஸ்வமாத்ராதிக ளுணர்ந்து நோக்கவேண்டும்படியான ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை, ரசஷகரான மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்று வலிய வாங்கி, கொலைக்குக் கூசாதே உயிர்க் கொலையாகக் கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலசி விற்றுவிடும் காதுகனான ஆட்டு வாணியன் கையிலே இத்தை நோக்கிக்கொள் என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப்

போலேயிருப்பதொன்றென்கை. இத்தால் - ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாசகன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - நமக்கு உரியவனும், நமக்கு நன்மையை மட்டுமே பண்ணுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் நமக்கு நன்மையைத் தேடுவதைத் தவிர்த்து, அதற்கு மாறாக நாமே நம்முடைய நன்மையைத் தேடிக்கொள்ளுதல் எப்படி உள்ளது என்றால் - தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத் தேவையான அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாத, தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தனது தாய்தந்தையரே வேண்டும் என்னும்படியாக உள்ள தாய்ப்பால் பருகுகின்ற கைக்குழந்தை ஒன்றை, அதனைக் காப்பாற்றுபவர்களான அதன் தாய்தந்தையர் கைகளில் இருந்து வலுக்கட்டாயமாகப் பிடுங்கி, அதனை எந்தவிதமான கொலைக்கும் அஞ்சாமல் உயிர்களைக் கொன்று, மாமிஸங்கள் பலவற்றைக் கலந்து விற்கின்ற ஆட்டு இறைச்சியை விற்கும் ஒருவனிடம், “இந்தக் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்” என்று கூறுவது போன்றதாகும். இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனே நம்மைக் காப்பவன் என்பதும், தானே தனக்கு நாசத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்பவன் என்பதும் உரைக்கப்பட்டது.

179. தன்னைத் தானேயிறே முடிப்பான்.

அவதாரிகை - இப்படி இவன் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்ளுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (தன்னைத்தானே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஒருவன் தனக்குத்தானே நன்மை தேடிக்கொள்ளுதல் என்பதில் ஈடுபட்டு, தனக்குத்தானே முடிவு தேடிக்கொள்பவர்கள் யாரும் உண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (அல்லது இப்படியாகத் தனக்குத் தானே நன்மை தேடிக் கொண்டு ஒருவன் முடிந்து போனால், அதற்கு எம்பெருமான் அல்லவோ காரணம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்).

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸர்வேச்வரனின் உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷணாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கு ஒரு நாளுமவன் ஹேதுவன்று; இனி “அஸந்நேவ” என்னும்படி தன்னை நசிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை. “யானே என்னை” என்கிற பாட்டிலே “யானே” என்று - என்னிழவு பகவத் க்ருதமல்ல, அவன் எதிர் சூழல்புக்குத் திரியாநிற்க நானே கிடர் விநாசநத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்றாரிறே யாழ்வார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் கரை ஏற்றுவதற்குச் சரியான தருணம் பார்த்தபடி உள்ளவன் என்பதால் நம்முடைய கேட்டிற்கு அவன் எப்போதும் காரணம் ஆகமாட்டான். தைத்திரீயத்தில் - அஸந்நேவ - ஸர்வேஸ்வரனை இல்லை என்று கூறினால் தானே இல்லாதவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னை அழித்துக் கொள்பவன் தானாகவே அல்லவோ அவ்விதம் அழித்துக்கொள்பவன் ஆகிறான்? திருவாய்மொழியில் (2-9-7) - யானே என்னை - என்று கூறும் பாசுரத்தில், “எனது அழிகை என்பது பகவானின் செயல் காரணமாக அல்ல, நானே எனது அழிவை ஏற்படுத்திக்கொண்டேன்”, என்கிறார்.

180. தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது - அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

அவதாரிகை - இவன் தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது ஏதேன்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (தன்னைத்தானே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஒருவன் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்வது எந்தவிதத்தில் நிகழ்கிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அஹங்காரமாவது) தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநமும்; (விஷயங்களாவன) - விஹிதநிஷித்த விஷயங்கள். இவற்றை (விரும்புகையாவது) - இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பகவதநந்யார்ஹ விசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது; தாத்ருச ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையிறே - இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது. உத்தரவாக்ய நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிறாராகில் இவை

எல்லா மென்னென்னில்; உத்தர வாக்கியத்தில் நமஸ்ஸிலே புருஷார்த்தத்துக் கிடைச்சவரான விரோதிகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடம் தோற்றவிநே "மநோவாக்காயை:" என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணையாலே ஸகல விரோதி நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தது. இவர் தாமும் முமுக்ஷுப்படியிலே இந்த நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவளவில், "இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்" என்றாரிநே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும் தேஹாத்மாபிமாநாதிரூபமான அஹங்காரம், தத்கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், ததுபயகார்யமான பாகவதாபசாரம் முதலான விரோதிகளை யெல்லாம் ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாக வருளிச் செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோதமில்லை.

விளக்கம் - "அஹங்காரம்" என்றால் - சரீரமே ஆத்மா என்ற எண்ணமும், தான் சுதந்திரமானவன் அல்லது தான் தனக்கே உரியவன் என்ற எண்ணமும் ஆகும். விஷயங்கள் என்றால் சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளி வைக்கப்பட்ட விஷயங்கள் மற்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயங்கள் (மற்றவர் மனைவியை நாடுதல், தனது மனைவியுடன் சேர்தல்) என்பதாகும். இவற்றை விரும்புதல் என்றால் இவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் எப்போதும் உள்ள நிலையாகும். ஆத்மாவின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்றால், தான் பகவானுக்கு மட்டுமே ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்தபடி அவனது அடிமையாக இருத்தலும், அவனுடைய அனுபவத்தையே தனக்கு இன்பமாகக் கொண்டிருத்தலும் ஆகும். இத்தகைய தன்மையை அழிப்பது அல்லவோ இவன் மற்ற விஷயங்களில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உள்ளது ஆகும்? நன்கு ஆராய்ந்தால் த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியின் இறுதியில் உள்ள "நம:" என்ற பதம் மூலமாக அடையப் போகின்ற பேற்றுக்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகள் அனைத்தும் தள்ளப்பட்டன என்பதை உணர்த்தும்விதமாக கத்யத்ரயத்தில் "மநோவாக்காயை:" என்று தொடங்கி உள்ள மூன்று வரிகளில் விரோதிகளின் நீக்கம் குறித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். ஸ்வாமி பிள்ளை லோகசார்யார் தாம் அருளிச்செய்த முமுக்ஷுப்படியில் (183) - இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும் - என்பதில் "நம:" பதத்தின் பொருளைக் கூறும்போது இதனை உணர்த்தினார். இது போன்றே இங்கும் சரீரத்தை ஆத்மாவாக எண்ணுகின்ற நிலை போன்றதான வடிவில் உள்ள அஹங்காரம், அதன் செயலாக உள்ள உலகவிஷயங்களின் மீது ஈடுபாடு, இவற்றின் விளைவுகளான பாகவத அபசாரம் போன்ற பலவிதமான விரோதிகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கூறுவதால் விரோதம் இல்லை என்று கருத்து.

181. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம் போலே.

அவதாரிகை - இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸ்தரேணோபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அஹங்காரம் உள்ளிட்டவற்றின் கொடுமையை விரிவாக எடுத்துரைப்பதற்குத் திருவுள்ளம் கொண்டவராக, முதலில் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அக்நி ஸ்பர்சம் போலே) என்றது - அக்நி ஸ்பர்சமானது அந்வயித்த விடமெங்கும் சுட்டுருவழிக்குமாப்போலே, இதுவும் ஆச்ரயாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக வருவழித்துவிடு மென்கை.

விளக்கம் - "அக்நி ஸ்பர்சம் போலே" என்றால் நெருப்பின் சேர்க்கை என்பது அது பரவிய இடம் எங்கும் எரித்து, ஒன்றும் இல்லாமல் அழிப்பது போன்று, இத்தகைய அஹங்காரம் என்பது அதனை அடைந்தவர்களை அழிப்பதாகவும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிப்பதாகவும் உள்ளது என்று கருத்து.

183. "ந காமகலுஷம் சித்தம்", "ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்த:", "ந தேஹம்", "எம்மாவீட்டுத்திறமும்".

அவதாரிகை - இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார் மேல்.

விளக்கம் - அஹங்காரத்தின் கொடுமைகளுக்கான ப்ரமாணங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதில் ப்ரதமத்திலே, ருக்வேதகிலமான ஜிதந்தாவசந்ததை யருளிச் செய்கிறார்; “நகாமகலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸ்திதம், காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம்”, இதுக்கர்த்தம் - நிருபாதிக சேஷியாய் நிரதிசய போக்யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீவைகுண்டாதிகளாகிற வேறொன்றை ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக நினைத்துக் கலங்கியிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜந்மங்களிலும் தேவர்க்கே ரஸமாம்படியிருக்கிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்படாநின்ற தென்று. கேவலபதத்தாலே - இத்தலைக்குமாயிருக்கு மிருப்பைக் கழிக்கிறது; து சப்தம் அவதாரணார்த்தம். இத்தால் - மோக்ஷபர்யந்தமாகத் தன்னுகப்பால் வருமதெல்லாம் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ப்ரமாணங்களில் முதலில் ருக்வேதகிலமாகிய ஜிதந்தாவில் எடுக்கப்பட்ட வரிகள் உரைக்கிறார். இந்த வரியானது - நகாமகலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸ்திதம், காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம் - என்பதாகும். இதன் பொருள் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி எஜமானனாகவும், எல்லையற்ற இனிமையும் கொண்ட உன்னுடைய திருவடிகளில் மட்டுமே நிலையாக நிற்கின்ற எனது நெஞ்சமானது ஸ்ரீவைகுண்டம் உள்ளிட்ட மற்றொரு புருஷார்த்தம் அவசியம் என்று இல்லாமல், தாங்களாகவே புருஷார்த்தமாக உள்ள திவ்யதேசங்களை எண்ணிக் கலங்கியபடி இருப்பதில்லை; அனைத்துப் பிறவிகளிலும் உனக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் என்ற இன்பமான அடிமை நிலையை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ளது - என்பதாகும் (இதன் மூலம் நமது மகிழ்விற்காகக் கிட்டும் பரமபதம் கூட அஹங்காரத்தின் அடிப்படை என்கிறார்). இந்த வரியில் உள்ள “கேவலம்” என்ற பதம் நாம் நமக்காக உள்ள இருப்பை விலக்குகிறது. “து” என்ற பதம் “அடிமைத்தனத்தையே” என்பதைப் பிரித்து உணர்த்துகிறது. ஆக இதன் மூலமாக மோக்ஷம் என்பது முடிய தனது மகிழ்விற்காக வரும் அனைத்தும் அஹங்காரத்தைக் கொண்டே ஏற்படுகின்றன என்பதால் அவை அனைத்தையும் கைவிட வேண்டும் என்பது உரைக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அநந்தரம், பிராட்டி வசந்ததை யருளிச்செய்கிறார். “நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராசுஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம், இதுக்கர்த்தம் - மஹாரதரான பெருமாளைப் பிரிந்து ராசுஷஸிகள் நடுவே வஸியா நிற்கிற வெனக்கு ப்ராணனாலொரு ப்ரயோஜநமில்லை, அர்த்தங்களாலுமொரு ப்ரயோஜநமில்லை, ஆபரணங்களாலு மொருப்ரயோஜநமில்லை என்று. இத்தால் - ப்ராணாதிகளெல்லாம் அத்தலையி விநியோகத்துக்கான வன்றிக்கே தனக்கான போது அஹங்கார ஸ்பர்சியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - அடுத்து சீதாப்பிராட்டியின் சொற்களை உரைக்கிறார். இந்த வரியானது இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராசுஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம் - என்பதாகும். இதன் பொருள் - மிகச் சிறந்த வீரனாகிய இராமனைப் பிரிந்து அரக்கிகளின் நடுவே வாழ்கின்ற எனக்கு, எனது ப்ராணன் மூலம் எந்தப் பயனும் இல்லை; ஐச்வர்யங்களால் எந்தப் பயனும் இல்லை; ஆபரணங்கள் மூலம் எந்தப் பயனும் இல்லை - என்பதாகும். இதன் மூலம் நம்முடைய உயிர் உள்ளிட்ட அனைத்தும் அவனுக்காக மட்டுமே உள்ளன அல்லாமல் அவை தனக்கு என்று எண்ணும்போது அஹங்காரத்துடன் சேர்ந்து விடுவதால், விடத்தக்கவை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்தரம், பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் வசந்ததை யருளிச்செய்கிறார். “நதேஹம் நப்ராணாந் நசஸுக மசேஷாபிலக்ஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத! சுஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மது மதந விஜ்ஞாபந மிதம், இதுக்கர்த்தம் - எனக்கு வகுத்த சேஷியானவனே, உன்னுடைய சேஷத்வமாகிற வைச்வர்யத்துக்குப் புரம்பான தேஹத்தையும் சுஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்கு தாரகங்களான பராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலுமாசைப்படப்பட்ட சுகத்தையும் ஸஹியேன், புத்ரமித்ர களத்ராதிகளான மற்றொன்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போக்தாவான ஆத்மா தன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லா முருக்காணவொண்ணாதபடி சததாவாக நசித்துப்போக வேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவர்க்குப் பொய்யனான மது பட்டது

படுகிறேன் என்று. இத்தால் - இத்தலையில் சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானதெல்லாம் அஹங்கார துஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - அடுத்து மிகவும் உயர்ந்த ஆசார்யரான ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் சொற்களை அருளிச்செய்கிறார். இது ஸ்தோத்ரத்தின் (57) - நதேஹம் நப்ராணாந் நசஸூக மசேஷாபிலக்ஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிம்பி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத! க்ஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மது மதந விஜ்ஞாபந மிதம் - என்ற ச்லோகம் ஆகும். இதன் பொருள் - எனக்கு எஜமானனாக உள்ளவனே! உன்னுடைய கைங்கர்யம் என்பதான் ஐச்வர்யத்திற்கு மாறாக உள்ள எனது சரீரத்தை நான் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன்; இந்தச் சரீரம் நிலைநிற்கக் காரணமாக உள்ள பலவற்றையும் பொறுக்கமாட்டேன்; அனைவராலும் விரும்பப்படும் சுகத்தையும் பொறுக்கமாட்டேன்; புத்திரர்கள், மனைவி, உறவினர்கள் போன்றவர்களையும் பொறுக்கமாட்டேன்; இவை அனைத்தும் அனுபவிக்கவல்ல ஆத்மாவையும் பொறுக்கமாட்டேன்; இவை அனைத்தும் அனுபவிக்க அடையாளம் தெரியாதபடி நூறு பகுதிகளாகப் பிளந்து போகட்டும்; எனது இந்த விண்ணப்பம் உண்மையானது; இவ்விதம் இல்லை என்றால், உம்மிடம் பொய் உரைத்தமைக்காக மது என்ற அசுரன் எப்படி அழிந்தானோ அது போன்று அழிந்து போகிறேன் - என்பதாகும். ஆக ஸர்வேச்வரனின் கைங்கர்யத்திற்குப் புறம்பாக உள்ள அனைத்தும் அஹங்காரம் என்பதுடன் சேர்வதால் விடத்தக்கவை என்பது கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அநந்தரம், மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்களில் தலையானவர் வசந்ததை யருளிச்செய்கிறார் (எம்மாவீட்டுத் திறமும்) என்று. அதாவது - “ஆழ்வீர் மோக்ஷத்தைக் கொள்ளும்” என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிற மோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமா யிருந்ததேயாகிலும், அதின் இடையாட்டமும் ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோ மல்லோமென்கை. இத்தால் - தன்னுகப்பால் வரும் மோக்ஷமும் அஹங்காரம் கர்ப்பமாகையாலே, ஐச்வர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - அடுத்து மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவர்களான ஆழ்வார்களில் முதன்மையான ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியை - எம்மாவீட்டுத் திறமும் - என்று உரைக்கிறார். இதன் பொருள் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம்,

”ஆழ்வாரே! இதோ மோஷுத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்”, என்கிறான்; இதற்கு ஆழ்வார், “நம்முடைய மகிழ்ச்சிக்காக இவன் நமக்கு அளிக்கின்ற மோஷும் மேன்மையானதே என்றாலும், அது புருஷார்த்தம் ஆகாது”, என்று எண்ணினார் - என்பதாகும். ஆகவே நமது மகிழ்ச்சிக்காகக் கிட்டும் மோஷும் என்பது அஹங்காரத்தை அனுமதிக்கக்கூடும் என்பதால், ஐச்வர்யம் போன்று இத்தகைய மோஷமும் கைவிடத்தக்கதே என்று உணர்த்தப்பட்டது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 68)

1.5.2 நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி இமையோர் பலரும் முனிவரும்

புனைந்த கண்ணி நீர்சாந்தம் புகையோ டேந்தி வணங்கினால்
நினைந்த வெல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலில் சிதையாமே
மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை மாகுணாதோ மாயோனே.

பொருள் - வியக்கவைக்கின்ற பல குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்டவனே! நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களும், ஸநகர் உள்ளிட்ட மஹரிஷிகளும் உன்னுடைய குணங்களைத் தங்கள் உள்ளத்தில் நினைந்து, அதனால் சரீரம் நிலைகுலைந்து மனம் நிலைதடுமாறி, தண்ணீர்ப்பண்டம் போன்று உருகுகின்றனர்; இத்தகைய ப்ரேமை மாற்றங்களுடன் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகள், நீர், சந்தனம், அகிற்புகை போன்ற பலவற்றையும் ஏந்தி வருகின்றனர். இவ்விதம் இவர்கள் செய்தால் நிகழ்வது என்ன? இவர்களது இந்தச் செயல்கள் மூலம் கண்ணால் காண்பது மட்டும் அல்லாமல், மனதால் எண்ணப்படுகின்ற வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவனும், சற்றும் மாறுதல் அடையாமல் உள்ளவனும், மனதால் எண்ணப்படும் ஸங்கல்ப வடிவமாகவே உள்ள ஞானம் கொண்டவனும் ஆகிய உனது மேன்மைகள் தாழ்ச்சி அடையாதோ?

அவதாரிகை - “நெஞ்சாலே நினைந்தும், வாயாலே பேசியும், நைந்தும், தப்பச்செய்தேன்” என்றார் கீழ்; “தப்பச்செய்தேன் என்றவிடம் தப்பச்செய்தேன்” என்கிறார் இதில். “சண்டாளன் ‘ஓத்துப்போகாது’ என்றுதான் சொல்லப்பெறுமோ? அப்படியேயன்றோ நான் அயோக்யன் என்று அகலுகையும்; ப்ரேமார்த்ரசித்தரான

ப்ரஹ்மாதிகளன்றோ அதுதான் சொல்லப்பெறுவர்; நான் “தப்பச்செய்தேன்” என்று அகலுமதில், கிட்டி நின்று பரிமாறுவது நன்றன்றோ” என்று கீழ் நின்ற நிலையையும் நிந்தித்துக்கொண்டு அகலுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “நெஞ்சால் நினைத்தபடி இருந்தும், வாயால் பேசியபடி இருந்தும், உடல் உருகியும் நான் தவறு செய்தேன்”, என்று உரைத்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் “நான் கடந்த பாசுரத்தில் தவறு செய்தேன் என்று கூறியது தவறு” என்று உரைக்கிறார். எப்படி? தாழ்ந்த பிறவி எடுத்த ஒருவன் “எனக்கு வேதம் தெரியாது” என்று கூறுவது பொருந்துமோ? அதாவது வேதங்களை ஓதுவதற்கு அவனுக்கு அதிகாரமே இல்லை என்று உள்ளபோது, “வேதம் தெரியாது” என்று கூறுவதே சரியானது அல்ல. இது போன்றே, தான் ஸர்வேச்வரனை விட்டு அகல்வது என்கிறார். ப்ரேமையால் முழுவதுமாக நிரப்பப்பட்ட நான்முகன் உள்ளிட்டவர்கள், இது போன்று சொன்னால் பொருந்தும்; நான் கூறினால் பொருந்தாது. “தவறு செய்துவிட்டேன்” என்று கூறி அகலுவதைக் காட்டிலும், “அருகில் சென்று தன்னை அளித்தல் நல்லது அல்லவோ” என்று தான் நின்ற நிலையை எண்ணியபடி நிந்தித்துக்கொண்டு அகலுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நினைந்து இத்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள், ஸமாராதநத்துக்கு ஒருப்படும்போது, திருமாலை தொடக்கமான உபகரணங்களைச் சமைத்துக் கொண்டாயிற்று இழிவது. (நினைந்து) “நாம் இவற்றையும் கொண்டு சென்றால் நம்மை குளிரக் கடாசுஷிக்கக் கடவேனே; ‘மாமக்ரூரேதி வசுஷ்யதி’ என்கிறபடியே நம்மை அவன் வினவக்கடவனே” என்று இங்ஙனே முந்துற நினைப்பார்கள். (நைந்து) அநந்தரம், தரித்திருக்கமாட்டாதே சிதிலாந்த:கரணராவர்கள். (உள்கரைந்து) நையுமது ஸ்தூலம் என்னும்படி உள்கரைவர்கள். (உருகி) பின்னை ஓரவயவியாக்கி எடுக்கவொண்ணாதபடி மங்குவார்கள். இப்படி படுகிறவர்தாங்கள் ஆர்? என்றால் (இமையோர் பலரும் முனிவரும்) ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸநகாதிகளும், இவர்கள் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதரானபோது பண்ணும் துர்மாநம் கனத்திருக்குமா போலேயாயிற்று, ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது பகவத்குணாநுபவம் பண்ணி சிதிலரம்படியும். இப்படி ப்ரேமஸ்வபாவராகையாலே திருமாலை தொடுக்குப்போது தொடங்கி, “அவன் இத்தைக் கண்டருளக்கடவனே! சாத்தியருளக்கடவனே!” என்று ஸாதாரணமாகத் தொடுத்த மாலை, ஸமாராதநோந் முகனானவன் ச்ரமம் ஆறுகைக்கு அர்க்யங்

கொடுக்கக்காக உண்டாக்கின ஜலம், அநந்தரம் சாத்தியருளுவதாகச் சமைத்த சந்தநாதிகள், தூபங்கண்டருள உண்டாக்கின அகிற்புகை, இவை தொடக்கமானவற்றை தரித்துக்கொண்டு வந்து, நிர்மமராய்த் திருவடிகளிலே விழுவார்கள். (ஏந்தி வணங்கினால்) அவன் இவைகொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும் “அவனுக்கு” என்று தரிக்கும்படிவே பேறாயிருக்கும் இவர்களுக்கு; “சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி” என்னுமாபோலே, அவன்தான் இவைகொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும், இவர்கள் தரித்துக்கொண்டு நிற்கக் காணுமதுவே பேறாக நினைத்திருக்கும்; பாவபந்தம் இரண்டு தலைக்கும் உண்டிதே. “வணங்கினால் உன் பெருமை மாகுணாதோ” என்கை.

விளக்கம் - (நினைந்து இத்யாதி) - நான்முகன் உள்ளிட்டவர்கள் ஸர்வேச்வரனின் திருவாராதனத்திற்குக் குழும்போது மாலை உள்ளிட்ட பலவிதமான பூஜைக்கேற்ற வஸ்துக்களுடன் சேர்வார்கள். இவ்விதம் அவர்கள் கொண்டு செல்லும்போது தங்களது மனதில், “நாம் இவற்றை எடுத்துச் சென்றால் நம்மைக் குளிர்ந்து நோக்குவான் அல்லவோ?”, என்று சொன்னபடி இருப்பார். மேலும் விஷ்ணுபுராணத்தில் - மாமக்ரூரேதி வசடியதி - குற்றம் இல்லாத அக்ரூரே - என்று க்ருஷ்ணன் நம்மை அழைத்துச் செல்வான் என்று எண்ணியபடி அக்ரூரர் சென்றதாக உரைத்தது போன்று இவர்கள், “நம்மை அவ்விதமே நலம் விசாரிப்பான்” என்று எண்ணியபடி செல்வர். (நைந்து) -இவ்விதம் எண்ணிய உடனேயே அவனது திருக்கல்யாணகுணங்களை நினைத்தவர்களாக, உடல் தடுமாறி உடைந்த மனம் கொண்டவர்களாக நிற்பார். (உள்கரைந்து) - தங்கள் உள்ளம் கரைந்து நிற்பார்கள். (உருகி) அதன் பின்னர் தங்களது சரீரம், உள்ளம் போன்ற பலவற்றையும் சேர்த்து எடுக்க இயலாதபடி ஒடுங்கி நிற்பார். இவ்விதம் உள்ள நிலையை அடைபவர்கள் யார்? (இமையோர் பலரும் முனிவரும்) - நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களும், ஸநகர் உள்ளிட்ட மஹரிஷிகளும் ஆவர். இவ்விதம் உள்ளம் உருகுதல் போன்ற நிலை முனிவர்களுக்குப் பொருந்தும், ஆனால் கர்வம் கொண்ட தேவர்களுக்குப் பொருந்துமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். ரஜோ மற்றும் தமோகுணம் ஓங்கும்போது இவர்களுக்கு எந்த அளவு கர்வம் தலை தூக்கி நிற்குமோ, அதே அளவு ஸத்வம் தலை தூக்கும்போது பகவத்குணத்தை பற்றிய சிந்தனை இவர்களைக் குலைக்கும்படியாக ஓங்கி நிற்கும் என்று கருத்து. இவ்விதம் ப்ரேமை மிகுதியாக உள்ளவர்கள் என்பதால், மாலையைத் தொடுக்கும்போது தங்கள் மனதில், “இவன் இதனை

ஏற்றுக்கொள்வான். தனக்கு ஏற்ற மாலைகள் என்று அணிந்து கொள்வான்”, என்று எண்ணியபடியே தொடுப்பார். இப்படியாகத் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகளை ஆராதனை செய்யும்போது அவனுக்கு ஏற்படும் சிரமம் நீங்கும் விதமாக அளிக்கப்படும் அர்க்யம் என்ற நீர், அதன் பின்னர் பூசிக்கொள்வதற்காக உள்ள சந்தனம் உள்ளிட்ட சாந்துக்குழம்புகள், தூபம் காண்பிப்பதற்காக உண்டாக்கப்பட்ட அகிற்புகை போன்ற பலவற்றையும் கொண்டு வருவார். தாங்கள் கொண்டு வந்த பலவற்றையும் அவன் ஏற்றுக் கொள்கின்ற நீர்மை குணத்தைக் கண்டு, தங்கள் அஹங்காரம் அனைத்தையும் கைவிட்டவர்களாக, அவன் திருவடிகளில் விழுவார்கள். (ஏந்தி வணங்கினால்) - அவன் இவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் என்பதைக் காட்டிலும், “அவனுக்கு என்று உள்ள மாலைகள்” என்று எண்ணுவதே இவர்கள் தாங்கள் பெற்ற பேறு என எண்ணுவர்கள். திருவிருத்தம் (21) - சூட்டுநன் மாலைகள் தூயனவேந்தி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுக்குச் சூட்டுவதற்குத் தகுதியான மாலைகள்; தாங்கள் தொடுத்த மாலை என்னும் மமதை, இதனால் என்ன பயன் கிட்டும் என்று எண்ணியபடி இருத்தல் என்பதான புழு, தலைமுடி, துரும்புகள் போன்ற எதுவும் இல்லாமையால் தூய்மையாக உள்ள மாலைகள். இதனை இவர்கள் அவனுக்கு அணிவித்தவுடன், “இதனை நாம் அணிந்து கொண்டு நிற்பதைக் காண்பதால் அவர்கள் தரித்திருப்பார். அதனைக் காண்பதே நமக்குப் பேறு”, என்று எண்ணியபடி ஸர்வேச்வரனும் உள்ளான். இப்படியான ஸம்பந்தம் இரண்டு பக்கமும் உண்டு. இதன் மூலம், “இதனை இவன் அணிந்து கொள்வதால் நமக்கு இன்னன்ன பயன் அளிப்பான்”, என்று எண்ணாமல் அவன் அணிவது மட்டுமே பயன் என்று எண்ணுதல் உணர்த்தப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (நினைந்த இத்யாதி) மேலே, “மனஞ்செய் ஞானம்” என்று ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, “நினைந்த” என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்ன? என்னில், தேவாதிகார்யமாய்க் கொண்டு விஸ்த்ருதமான தடங்களும் அழிந்து, “ஸதவே” என்று வ்யாஹரிக்கவேண்டும்படியான அன்று, புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை இழந்து தனியனானால் தன் தனிமையை அநுஸந்தித்து வெறுக்குமா போலவும், தேசாந்தரகதனான புத்ரனை மாதாபிதாக்கள் நினைக்குமாபோலவும், இவற்றினுடைய இழவை அநுஸந்திப்பதொரு அநுஸந்தாநனம் உண்டு; அத்தைச் சொல்லுகிறது. (நினைந்த எல்லாப் பொருட்கட்கும் வித்தாய்) “நினைத்தல் - கலத்தலும், கூடலுமாய்,

ஸதவஸ்தமாய்த் தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய்” என்று பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹிப்பர். அன்றியே இப்படி தன் திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய். (முதலில் சிதையாமே) அவற்றை உண்டாக்கச்செய்தே தானான தன்மையில் குறை வாராதபடி இருக்கும். ம்ருத்பிண்டம் கடசராவாதி கார்யமானவாறே விசிஷ்டாகாரம் நசிக்கும்; இங்கு அதில்லை; நாட்டில் கார்யங்களை உண்டாக்குவதான காரணத்தின்படியல்ல இவன்படி இருக்கிறது.

விளக்கம் - (நினைந்த இத்யாதி) அடுத்த வரியில் “மனஞ்செய் ஞானம்” என்ற ஸங்கல்ப ரூபமாகவே உள்ள ஞானத்தை உரைக்க உள்ளார்; அப்படி உள்ளபோது இங்கு “நினைந்த” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? பல்வேறு செயல்களைச் செய்வதற்காக தேவர்கள், மனிதர்கள் என்று பலவாகப் பிரிந்து பரவி நிற்கும் அனைத்து வஸ்துக்களும் ப்ரளய காலத்தில் “ஸத் ஏவ = ஸத் மட்டுமே உள்ளது” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனில் லயித்து விடுகின்ற காலத்தில் இவன் அவற்றை எண்ணுவதாகிற நினைவு கொள்வது உண்டு என்பதைக் காட்டுகிறார். இது எப்படி உள்ளது என்றால் - புத்திரன் மற்றும் பேரன் ஆகியவர்களுடன் வாழ்ந்த ஒருவன் அவர்களை இழந்து தனியாக நிற்கும்போது தனது தனிமையை எண்ணி வெறுப்பது போன்றும், தனது இருப்பிடத்தை விட்டு வேறு ஓர் ஊருக்குச் சென்ற புத்திரனை தாய், தந்தையர் எண்ணியபடியே இருப்பது போன்றும் - ஆகும். (நினைந்த எல்லாப் பொருட்கட்கும் வித்தாய்) - “கலப்பதும், கூடுவதும் நிகழ்வதால் ஸத் என்ற நிலையில் உள்ள தன்னுள்ளே கூடுகின்ற அனைத்து வஸ்துக்களும் காரணமாக உள்ளவனாய்” என்று இதற்குப் பிள்ளையமுதனார் பொருள் உரைப்பார். அல்லது தனது திருவுள்ளத்தால் எண்ணப்பட்ட அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாக. (முதலில் சிதையாமே) - அவற்றைத் தன்னிலிருந்து உண்டாக்கும்போது, தான் தனது தன்மையில் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி உள்ளவன். அதாவது சேதனம், அசேதனம் என்பதாக மாற்றம் அடைகின்ற தன்மைகள் ஏதும் பரம்பொருளிடம் இல்லை. அதாவது ஒரு மண்குவியல் பானையாக மாறும்போது, பாணை உருவான அதே நேரத்தில் மண்குவியல் அழிந்துவிடுகிறது. இங்கு அது போன்று பரம்பொருள் ஆவதில்லை. இந்த உலகத்தில் பெரும்பாலான காரியங்களை உண்டாக்குவதான காரணங்கள், அதன் பின்னர் மறைந்து விடுவது போன்று இவன் இருப்பதில்லை.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் பின்னை, ஸங்கல்பமோ ஜகத்காரணம், ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமன்றோ? என்னில், ஆனாலும் காரணமாம்போது ஸங்கல்ப பூர்வகமாக வேணும்; ஸங்கல்பவிசிஷ்டம் காரணமானாலும், "பஹு ஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்ப ப்ராதாந்யத்தாலே சொல்லுகிறது. இப்படியிருக்கிற ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தையுடைய உன் பெருமையுண்டு - உன் வைலக்ஷண்யம். அது - இவர்கள் வணங்கினால் மாக்ருணாதோ? "தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனுக்கு, அவனாலே ஸ்ருஜ்யரான நாம் ஸ்பர்சித்த த்ரவ்யம் அங்குத்தைக்கு அர்ஹமோ?" என்று தந்தாமுடைய அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலுகைக்கு அதிகாரம் உள்ளது அவர்களுக்கன்றோ; அதுக்குத்தான் நான் ஆர்? (மாயோனே) ப்ரஹ்மாதிகளையும் சக்ஷத்ரமநுஷ்ய ஸ்தாநத்திலே ஆக்கவல்ல உன்னுடைய ஆச்சர்யமான வைலக்ஷண்யமிருந்தபடியென்!

விளக்கம் - இவனது ஸங்கல்பத்தால் அனைத்தையும் படைக்கிறான் என்றால் அந்த ஸங்கல்பமா உலகின் காரணமாக உள்ளது? அல்லவே; ஸூக்ஷ்மமாகவும் ஸித்தாகவும் அஸித்தாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மம் அல்லவோ உலகின் காரணமாக உள்ளது என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆயினும் ப்ரஹ்மம் காரணம் ஆகின்றபோது, ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்டே அப்படி ஆகவேண்டும்; ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டவனாகிய ப்ரஹ்மம் காரணமானாலும் ஏன் ஸங்கல்பரூப ஞானத்திற்கே இப்படிப்பட்ட காரணத்வம் கூறப்பட்டது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (6) - பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாகக்கடவேன் - என்று அவனது ஸங்கல்பத்தின் முதன்மை காரணமாக இவ்விதம் கூறப்பட்டது. இப்படியாக ஸங்கல்பரூப ஞானத்தைக் கொண்டவனாகிய உன்னுடைய மேன்மை என்பது, இவர்கள் உன்னை வணங்கினால் அழுக்கு அடையாதோ? "தன்னுடைய ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே அனைத்தையும் உண்டாக்கவல்ல அவனுக்கு, அவனால் படைக்கப்பட்ட நம்மால் தொடப்பட்டதான மாலை போன்ற வஸ்துக்கள் அளிக்கத்தக்கதோ?", என்று தங்களுடைய தாழ்வை எண்ணி அவனை விட்டு அகலும் தகுதி அவர்களுக்கு உள்ளது. எனக்கு அந்தத் தகுதியும் இல்லை. (மாயோனே) - நான்முகன் போன்ற தேவர்களைக் கூட ஒரு நொடியில் மனிதர்கள் போன்று மாற்றவல்ல உனது வியக்கத்தக்க மேன்மை எத்தகையது!

பொருள் கொள்ளவேண்டிய வரிசை - நினைந்து எல்லாபொருள்கட்டும் வித்தாய்
முதலிற்சிதையாமே மனஞ்செய்ஞானத்து உன் பெருமை, இமையோர் பலரும்
முனிவரும் நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகிப்புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம்
புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால் மாகூணாதோ மாயோனே - என்று
படிக்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 31)

27. இன்னன்ன தூதெம்மையாளற்றப்பட்டிரந்தாளிவளென்று,

அன்னன்ன சொல்லாப் பெடையொடும் போய்வரும், நீலமுண்ட

மின்னன்ன மேனிப் பெருமானுலகிற் பெண் தூதுசெல்லா

அன்னன்ன நீர்மை கொலோ, குடிச்சீர்மையிலன்னங்களே.

பொருள் - சிறந்த குலத்தில் உதித்த காரணத்தினால் உண்டாகும் சிறப்பு என்பதைப் பெறாத அன்னப்பறவைகளே! உங்களது மனதில், "இந்தப் பெண், தான் தூது அனுப்புவதற்கு வேறு யாரும் கிட்டாத காரணத்தினால் நம்மை இப்படிப்பட்ட தூது கொண்டு செல்லவேண்டும் என்று யாசித்தாள்", என்று எண்ணியபடி அவளது தூதுச் செய்தியைக் கொண்டு உரைக்காமல், உங்களது ஜோடியான பெண் அன்னங்களுடன் உலவியபடி உள்ளீர்களே! நீலநிறத்தை முழுவதுமாக உட்கொண்டது போன்ற நிறம் உடையவனும், மின்னல் போன்று ஒளிர்கின்ற திருமேனி உடையவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் பரமபதத்திற்கு இது போன்று தூதுச்செய்திகளைக் கொண்டு செல்லாமல் உள்ளதே உங்கள் ஸ்வபாவமோ?

அவதாரிகை - "பொருநீர்த்திருவரங்காய் வருவாய்" என்றவிடத்தில் "அருளுகிறேன்" என்னுதல், "அருளேன்" என்னுதல் சொல்லாதே பேசாதேயிருந்தபடியாலே வார்த்தை சொல்லுமிடத்திலே சில அன்னங்களைத் தூதுவிடுகிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “பெருநீர்த்திருவரங்கா அருளாய்” என்று அரங்கனிடம் விண்ணப்பம் செய்தாள். இதற்குப் பதில் உரைக்கும் விதமாக திருவரங்கன், “அருளுகிறேன், அருளமாட்டேன்”, என்று எந்தப் பதிலும் கூறவில்லை. இதனால் அவனிடம் சில அன்னங்களைத் தூது விட முயல்கிறாள். அதாவது அர்ச்சை நிலையில் உள்ள திருவரங்கன் ஏதும் பேசாமல் நின்றதால், பேசுகின்ற நிலையில் உள்ள பரமபதத்திற்குத் தூதுவிடுகிறாள். அதாவது பெரியபெருமாள் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவள் திருவெஃகா சென்றாள். அங்குள்ள சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாளே ஏதும் பேசாமல் இருந்தபோது, நாம் எதற்குப் பேசவேண்டும்”, என்று எண்ணிப் பேசவில்லை என்பது அரும்பத உரையின் கருத்தாகும்.

வ்யாக்யானம் - (இன்னன்னதூது) இப்படிப்பட்ட தூது தரித்திருந்து விடுகிறதன்று, போகத்துக்கு விடுகிறதன்று, ஸத்தா தாரகமாக விடுகிற தூது. “கதேஹி ஹரிசார்தூல புநராகமநாயது ப்ராணாநாமபி ஸந்தேஹோமமஸ்யாந்நாத்ரஸம்சய:” என்று பிராட்டி திருவடிக்குத் தன் தசையை அருளிச்செய்தாற்போலே. (எம்மை) நானிருக்கிறபடியே அமைந்து கிடீரிருக்கிறது, தூது போவார்க்கு. ஒரு ஐந்தர் வ்யாகரண பண்டிதனைத் தூது போக விடுமிடத்தே உங்களைப்போக விடும்படியான தசைகிடீர். (ஆளற்றப்பட்டு) ஆளறுதிப்பட்டு. உபயவிபூதிநாதனுங்கூட ஆள் விடவிருக்குமவளிறே. மிதிலா மண்டலமும் ஸ்ரீகோஸலவளநாடுங்குறைவறுத்தாலும் பின்னையங்குறை கிடந்ததுக்கொரு மூலையிலே பத்துக்கோடிபேர் பிணையுண்ணும்படிக்கீடாகப் பரிகரமுடையவளிறே இப்போது ஆளறுதிப்பட்டேனென்கிறாள். (இரந்தாள்) அவன்தான் செய்யக்கடவதை இவள் செய்தபடி. அத்தலையிட்டு விடக்கடவதூதிறே இவள்தான் விடுகிறது. (இவள்) “அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:” என்னுமிவள்கிடீர். (அன்னன்னசொல்லா) அப்படிப்பட்டவை சொல்லா. நான் சொல்லிவிட்டவற்றைச் சொல்லி, தானும் வேண்டும் வார்த்தையிட்டுக் கொண்டு சொல்லுகிறதுமில்லை. “ஓலைபாதி தூதுபாதி” என்று சொல்லுமது பொய்யாயிருந்தபடி. நிரபேக்ஷராயிருப்பார் ஸாபேக்ஷர் கார்யஞ்செய்து தாங்கள் நிரபேக்ஷராயிருக்க வேண்டாவோ? (பெடையொடும் போய்வரும்) போம்போது அநுபாவ்ய குணங்களை யநுஸந்தித்துக் கொடுபோம்; வரும்போது அநுபூத குணங்களை யநுஸந்தித்துக் கொடுவரும். அடிமைசெய்வார் மிதுநமாயிருந்திறே யடிமைசெய்வது. ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வார் ஸ்ரீஸூத்ரவதியாரோடே, பெரியதிருவடி

ஸுகீர்த்தியோடே, அத்ரிபகவான் அநஸூயையோடே . “பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாம ஸங்கீர்த்தநாமருதம்”.

விளக்கம் - (இன்னன்னதூது) - இப்படிப்பட்ட தூதுவிடுதல் என்பது தான் நன்றாக வாழ்கின்ற நிலையில் விடுவது அல்ல, தனது இன்பத்திற்காக விடுதல் அல்ல, தன்னுடைய உயிரின் ஆதாரமாக விடுவதாகும். இவ்விதமாகத் தூது விட்டவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (39-22) - கதேஹி ஹரிசார்தூல புநராகமநாயது ப்ராணாநாமபி ஸந்தேஹோமமஸ்யாந்நாத்ரஸம்சய: - வானரவீரனே! நீ சென்று இராமனைச் சந்தித்து, அதன் பின்னர் இராமன் இங்கு வரும்வரை எனது உயிர் என்னிடம் தங்கியிருக்குமா என்பது சந்தேகமே ஆகும். இதில் எந்த ஐயமும் இல்லை - என்று சீதை தனது நிலையை அனுமானுக்கு உரைத்தது போன்றே இங்கும் கூறப்பட்டது. (எம்மை) என்னுடைய நிலை போன்றே நான் தூதுவிடுவதும் உள்ளது. சீதையைப் போன்று அனைத்து வ்யாகரணங்களைக் கற்றவனும், சரியான பருவம் வருவதற்கு முன்பே சூரியனைப் பழம் என்று எண்ணித் தாவியவனும் ஆகிய அனுமான் போன்ற உயர்ந்தவர்களை நான் தூது அனுப்பியிருக்கவேண்டும்; ஆனால் எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளும் பாராமல் நம்மைத் தூதுவிட்டாள் என்று நீங்கள் எண்ணவில்லையே! இப்படிப்பட்ட உங்களைத் தூது விடும்படி எனது நிலை ஆனதே! (ஆளற்றப்பட்டு) - தூதுவிடுவதற்கு வேறு ஆள் கிட்டாமையால். நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் நாயகனான உள்ள ஸர்வேச்வரனும் இவளிடம் தூதுவிடும்படி உள்ளவள் ஆயிற்றே இவள்! மிதிலைநாட்டில் உள்ளவர்களும், கோசலநாட்டில் உள்ளவர்களும் இவளுக்காக இவள் இட்ட செயல்களைச் செய்வதற்கு ஆளுக்கு ஒரு மூலையாகச் சென்றாலும், மீதம் உள்ள பத்து கோடி மக்களும் காத்துக்கிடக்கும்படியாக இவள் ஆள்பலம் கொண்டவள் ஆவாள். அப்படிப்பட்ட இவள் அல்லவோ இங்கு ஆள் கிட்டாமையால் தடுமாறுகிறாள். (இரந்தாள்) - அவன் இவள் பொருட்டு செய்யவேண்டிய செயலை, இவள் செய்கிறாள். அவன் இவளிடம் தூதுவிட வேண்டியதிருக்க, இவள் அவனுக்குத் தூது அனுப்புகிறாள். (இவள்) - இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (37-18) - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ: - அந்த ஜனகனின் புத்ரியாக உள்ளவள் யாருடைய தர்மபத்தினியோ, அவனுடைய ஆற்றல் ஈடில்லாதது - என்று உள்ளவள் ஆவாள். (அன்னன்னசொல்லா) - அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை உரைக்காமல். நான்

உரைத்தவற்றைக் கூறவும் இல்லை, தாங்களாகவே ஏதும் உரைக்கவும் இல்லை. தூது செல்பவர்கள் பொதுவாகத் தங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட தூதுச் செய்தியை உரைத்த பின்னர், தாங்களாகவே வேறு சிலவற்றையும் கற்பனை செய்து உரைப்பார்கள். அது போன்றும் செய்யாமல் இவை சென்றுவிட்டன. அதாவது "ஒலைபாதி - தூதுபாதி" என்று கூறும் பழமொழியைப் பொய்யாக்கிவிட்டன. ஒரு சிலர் எதன் மீதும் ஆசை வைக்கமாட்டனர். ஆனால் அப்படிப்பட்டவர்கள் ஏதோ ஒன்றின் மீது ஆசை வைத்தவர்களுக்கு உதவி செய்த பின்னர் தாங்கள் தொடர்ந்து அதே நிலையில் இருக்கலாம் அல்லவோ? (பெடையொடும் போய்வரும்) - அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் தம்பதிகளாக இருந்தே அடிமை செய்கின்றனர். இதனை ஸேனை முதலியார்- ஸூத்ரவதி, கருடன்-ஸூகீர்த்தி, அத்ரி - அநசூயை போன்றவர்கள் விஷயத்தில் காணலாம். இவ்விதம் போகும்போதும், வரும்போதும் இன்பம் என்பது அவனுடைய குணங்களைப் பற்றிய அனுபவங்கள் மற்றும் கைங்கர்ய அனுபவங்கள் ஆகியவற்றில் லயித்தாலே இயல்பு என்கிறார். இப்படி அவனது குணங்களைப் பற்றி எண்ணியிருப்பதே தரிக்கச் செய்வதன் ஆதாரமாக இருக்குமோ என்று கேள்விக்கு - பாதேயம் புண்டரீகாசஷ நாம ஸங்கீர்த்தநாம்ருதம் - எப்போதும் தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனின் திருநாமங்களே தரிக்க வைக்கும் அமிர்தமாக உள்ளன - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நீலமுண்டவித்யாதி) அங்குள்ளார்க்கு ஸர்வஸ்வகாகம் பண்ணும் வடிவு. "நீலதோ யதமத்யஸ்தாவித்யுல்லே கேவபாஸ்வரா:". பிரிந்தபோது "மின்னிலங்கு திருவுரு" என்னும்படியாய், கலந்தபோது "கருமுகிலொப்பர்" என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. (பெண் தூது செல்லா) அங்கு ஆண் தூதோ செல்லுவது, அபலைகள் தூது செல்லாதோ? அபலைகள் தூது அங்குச்செல்லாதென்றிருந்திகோளோ? அபலையாயிருந்து வைத்துத் தூதுவிடுவாளென்று இருந்தீர்களோ? உங்கள் பாடும் அவன் பாடுங்குற்றமென்; என்குற்றத்தாலேயிறே. (அன்னன்ன நீர்மைகொலோ) அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவங்களோ? (குடிச்சீர்மையிலன்னங்களே) உங்கள் பாடு குற்றமுண்டோ? அவனொருகுடியிற் பிறவாதானொருவனாகையாலே கேட்டிலன். (நீலமுண்டமின்னன்னமேனிப்பெருமான்) பிறர்க்காக உடம்பு படைத்திருக்குமவனன்றோ? நீங்கள் குடிப்பிறவாதாராகையாலே சொல்லிற்றிலிகோளென்றும்.

ஸ்வாபதேசம் - பகவத்விச்லேஷத்திலிவருடைய வாற்றாமையிருந்தபடி, ப்ராப்திக்கு ஸஹகாரிகளாயிருந்தவர்களையுங் கூட இன்னாதாக வேண்டும்படியான தசையைச் சொல்லுகிறது.

பொருள் - (நீலமுண்டவித்யாதி) - அங்குள்ளவர்களுக்கு அனைத்துமாக உள்ளவன். வேதத்தில் - நீலதோ யதமத்யஸ்தாவித்யுல்லே கேவபாஸ்வரா: - நீலமேகத்தின் நடுவில் உள்ள மின்னல் போன்று - என தனது திருமார்பில் எப்போதும் ஒளிர்கின்ற பிராட்டியை வைத்துள்ளவன் - என்றது காண்க. பிரிகின்றபோது திருநெடுந்தாண்டகம் (25) - மின்னிலங்கு திருவுரு - என்பது போன்றும், சேர்ந்துள்ளபோது திருநெடுந்தாண்டகம் (24) - கருமுகிலொப்பர் - என்பது போன்றும் உள்ள நிலை. (பெண் தூது செல்லா) - ஆண் மகனுக்காகத் தூது செல்லலாம், ஆனால் ஒரு பெண்ணிற்குத் தூது செல்லக்கூடாது என்று இருந்தீர்கள் போலும். அவனைத் தவிர பெண் ஒருவள் தூது விடமாட்டாள் என்று உள்ளீர்களோ? உங்களைச் சொல்லியும் குற்றம் இல்லை, அவனைச் சொல்லியும் குற்றமில்லை, குற்றம் என்னுடையதே ஆகும். (குடிச்சீர்மையிலன்னங்களே) - குடிச்சீர்மை என்றால் அவ்வப்போது உண்டாகும் பிரிவு காரணமாக உண்டாகின்ற தளர்ச்சி பற்றி தெளிவாக அறிதல் என்று பெரியபரகாலஸ்வாமி பணிப்பர். இத்தகைய குடிச்சீர்மை உங்களுக்கு இல்லை என்ற குற்றம் இல்லை. அவன் பிறந்த குலத்தில் இத்தகைய சீர்மை இல்லாத காரணத்தினால், இந்தக் குணம் அவனுக்கு இல்லை. ஆகவே நான் கூறுவதையும், நீங்கள் கூறுவதையும் அவன் கேட்காமல் இருக்கக்கூடும். (நீலமுண்டமின்னன்னமேனிப்பெருமான்) - தனக்காக அல்லாமல் பெரியபிராட்டியைத் தனது திருமார்பில் வைத்துக்கொள்வதற்காகவே தனது சரீரத்தை வைத்துள்ளவன் ஆவான். நீங்கள் அவனைப் போன்று குடிச்சீர்மை அற்ற குலத்தில் வந்ததால் நான் சொல்வதைக் கேட்காமல் உள்ளீர்கள் போலும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்